

EL CONTE

La pluja entelava els vidres del menjador i no podia veure's res rera d'ells. L'Ernest estava fart de quedar-se a casa, feia hores que havia acabat la seva feina i tenia moltes ganes de sortir i esbargir-se. Així que, en un moment que la seva mare no se'n va adonar, va sortir per la porta de la cuina, que donava directament al jardí. Com va poder, va arreplegar una mica de pa amb xocolata i va sortir. Un cop a fora, va saltar el mur que separava el seu jardí amb el del veí, on l'esperava en Jordi, el seu millor amic. Junts, van apretar a córrer abans que els seus pares s'adonessin de la seva absència. Així que van sortir del poble, van dirigir-se cap al Nord, volien arribar-se a Can Julià, una casa deshabitada i bastant tènica. Feia dies que volien inspeccionar-la, estaven ansiosos de trobar quelcom sobrenatural o estrany i havien escollit aquell vespre perquè plovia, per fer-ho més interessant.

La pluja s'havia fet més intensa i a més ara s'hia havien afegit trons i llàmpecs.

— N'estàs segur que no hi haurà ningú dins?

En Jordi no n'estava gaire convençut, d'entrar a Can Julià. Però com que també era força curiós, es va deixar guiar pel seu amic i per aquest sisè sentit, tan propi dels nens. La por se'l menjava per moments i tota l'estona es girava convençut que els seguien.

— No siguis poruc, Jordi, ja fas com les nenes?

— Això mai! -l'Ernest l'havia ofès.

En arribar davant la casa s'aturaren per observar millor les finestres de la torre. Eren el seu objectiu. L'Ernest duia cordes llargues, una dextral (per matar els mals esperits existents) i una lot força potent.

Van començar a pujar les escales de la torre, molt lentament, segurs que trobarien quelcom sobrenatural, s'havien deixat portar per les històries de l'avi i la imaginació havia fet la resta. En arribar a dalt i comprovar que no hi havia res del que pensaven trobar, decebuts i abatuts, van comprendre que la imaginació era sols imaginació, i que mai es podia barrejar amb la realitat. Van baixar les escales i tornaren a casa. Un cop cadascú a casa seva, van rebre un bon joc de crits per part de les mares. ¿Però qui podia explicar-li a una mare la seva aventura?. Si més no, la imaginació no els havia seguit, tal com ells volien.

Ana M. Moreno

L'ENTERRAMORTS

Quan redoblen les campanes i estan tocant a morts de pensar que ha mort una persona, ja tremola l'enterramorts.

El ser enterramorts de poble, on tots ens coneixem és molt més gran la tristesa quan una persona enterrem.

Penseu que es un ofici macabre si tens bons sentiments perquè quan la família plora, l'enterramorts plora silenciosament.

Quan et porten un amic i penses que l'has de posar al forat el cor es desfà de tristesa i en pocs moments, recordes tot el passat.

Recordes de quan érem nanos recordes, de quan anàvem a passejar i quan ens ajuntàvem uns quants, lo bé que ho solíem passar.

Tampoc es pot esborrar de quan anàvem a caçar, l'estona que passàvem quan anàvem a esmorzar.

En breus moments, es recorden tant-tes coses que sols penses en plorar, i tot recordant el passat mil voltes maleeixes l'ofici i reses un Pare Nostre pels amics que hem enterrat.

Pasqual Ferrer

SERVEI
RENAULT 

Miquel Pujadas

CARRER TENOR VIÑAS, s/n.
TELEFON 842 08 04
LA ROCA DEL VALLÈS

construccions

S. FACUNDO

PASSATGE
NEBOT XIC, 33
TELEFON 842 03 18
LA ROCA DEL VALLÈS